24 Οκτωβρίου 2014

Προς τη χήρα που θλίβεται και ανησυχεί

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Νικόλαος (Βελιμίροβιτς) Επίσκοπος Αχρίδος / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

(Επίσκοπος Αχρίδος)

Στενοχωριέσαι για τον νεκρό σύζυγο. Ανησυχείς για τα παιδιά. Κλαις μέρα-νύχτα. Στην ψυχή σου υπάρχει σύγχυση και σκοτάδι. Μπροστά στα μάτια ομίχλη και αβεβαιότητα.

Κουράγιο. Μην φοβάσαι. Πες στον εαυτό σου: «ο άνδρας μου ανήκε πρώτα στον Θεό και έπειτα σ' εμένα και τα παιδιά μου, πρώτα είναι του Θεού και έπειτα δικός μου. Εάν ο έμπειρος κηπουρός τραβήξει μία δέσμη από τα άνθη, να ξέρεις, ότι χρειαζόταν να πράξει έτσι. Εκείνος ξέρει τους λόγους για τους οποίους το έκανε. Και ένας από τους λόγους είναι και αυτός: για να εξελίσσονται τα γύρω άνθη. Κι εσύ με τα παιδιά σου από τώρα θα εξελίσσεσαι πνευματικά καλύτερα.
Οι σκέψεις σου θα ανυψώνονται από τα γήινα προς τα ουράνια. Η ψυχή σου πιο δυνατά θα προσκολληθεί στον Θεό. Το πνεύμα σου θα θριαμβεύει επάνω από το σώμα. Ο θάνατος δεν θα είναι για σένα πια φοβερός. Η προηγούμενη ματαιοδοξία θα σου φανεί γελοία. Η παρατήρηση αυτού του κόσμου σαν πατρίδα της πραγματικής και μόνιμης ευτυχίας θα αλλάξει. Δηλαδή, πολύπλευρο πνευματικό κέρδος. Να ξέρεις, ότι ο Θεός χτίζει και όταν γκρεμίζει.

Για τα παιδιά μην ανησυχείς. Μόνο πράξε ο,τι είναι μέσα στις δυνατότητές σου. Τα

παραπάνω απ’ αυτό εμπιστεύσου τα στον Δημιουργό τους.

Είναι γραμμένο: «Πάσαν την μέριμναν υμών επιρρίψαντες επ’ αυτόν» (Α’ Πετρ. 5, 7) και θα αισθανθείς, πως ο σταυρός σου είναι ελαφρύς. Υπήρξαν και υπάρχουν πολύ πιο βαρείς σταυροί επάνω στις χήρες γυναίκες. Θα σου περιγράψω έναν πολύ βαρύ. Στην αρχή του πολέμου οι Γερμανοί σκότωσαν έναν γνωστό μου μπροστά από το σπίτι του δίπλα στον ποταμό Ντρίνα· το σπίτι του το έκαψαν, και τη γυναίκα του με έξι μικρά παιδιά τους κυνήγησαν έξω από το χωριό. Πέρασαν από τότε δώδεκα χρόνια. Μία μέρα ξαφνικά σταμάτησε μπροστά μου στα Σκόπια ένας νεαρός σιδηροδρομικός υπάλληλος και μου παρουσιάστηκε ως γιος εκείνου του σκοτωμένου γνωστού μου. Χάρηκα πολύ, και με φόβο ρώτησα, εάν κάποιος από τους επτά τους ακόμα παρέμεινε στην ζωή. Εκείνος μου απάντησε χαρούμενα: «Όλοι μας είμαστε ζωντανοί και υγιείς, δόξα τω Θεώ! Οι δύο μας είμαστε κρατικοί υπάλληλοι, δύο στο εμπόριο, η μεγαλύτερη αδελφή μου είναι παντρεμένη και η μικρότερη ζει με τη μητέρα».

Τότε άρχισε ζωηρά να μου περιγράφει τα βάσανα που υπέμειναν και τις δυσκολίες. Περπάτημα, για την ακρίβεια περιπλάνηση, σ’ ολόκληρο το κράτος από το Ντρίνα έως το Μπίτολ. Και συνεχώς πείνα, αρρώστια, κρύο, φυλακίσεις, νύχτες στους σταθμούς, στα καφενεία, στους δρόμους. Μαζί μ’ αυτά και ο φόβος, η αβεβαιότητα, η ξενιτιά. Όμως στο τέλος η νίκη και η δόξα. Καθαρό κούτελο, και το λογικό, και η ζωή, και η πίστη. Τι να σου διηγούμαι περισσότερο; Εγώ νομίζω, ότι οι μάχες και οι νίκες αυτής της μητέρας με τα έξι ορφανά είναι πιο δοξασμένες και ωραιότερες από εκείνες του Ναπολέοντα.

Κι εσένα θα σε βοηθήσει ο Θεός. Μην Τον ξεχνάς, και δεν θα σε αφήσει. Θα νικήσεις, και θα είναι γλυκιά η νίκη εις τους αιώνες των αιώνων.

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr